

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **Š. M.**, proti žalovaným: **1) Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, a **2) Úřad práce v Ostravě**, se sídlem 30. dubna č. p. 3130/2c, Moravská Ostrava, Ostrava 2, o přezkoumání rozhodnutí Ministra práce a sociálních věcí ze dne 30. 6. 2008, č. j. 2008/143386-424/51, rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 12. 2. 2008, č. j. 2008/1775-424, rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 14. 4. 2006, č. j. 2005/60025-442, a rozhodnutí Úřadu práce v Ostravě ze dne 7. 10. 2005, č. j. OTA-7453/2005-K5, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 8. 2009, č. j. 1 Cad 123/2008 – 88,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 8. 2009, č. j. 1 Cad 123/2008 – 88, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadlo Ministerstvo práce a sociálních věcí (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 30. 6. 2008, č. j. 2008/143386-424/51, a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Krajský soud při svém rozhodování vycházel z následujícího skutkového stavu:

Žalobkyně dne 3. 10. 2005 požádala o podporu v nezaměstnanosti. Podle předloženého potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení Ostrava ze dne 3. 10. 2005 činil vyměřovací základ žalobkyně jako osoby samostatně výdělečně činné v roce 2004

částku 5052 Kč, počet měsíců účasti na důchodovém pojištění činil v tomto roce 12. V údajích pro zápočet předchozích období pracovní neschopnosti byla zapsána pracovní neschopnost od 29. 3. 2004 do 14. 9. 2005.

Úřad práce v Ostravě rozhodnutím č. j. OTA-7453/2005-K5, ze dne 7. 10. 2005, přiznal žalobkyni podporu v nezaměstnanosti od 1. 10. 2005 ve výši 211 Kč po dobu prvních tří měsíců a ve výši 190 Kč po zbývajících dobu. Výše podpory v nezaměstnanosti byla stanovena procentní sazbou z měsíčního vyměřovacího základu ve výši 421 Kč. Úřad práce v Ostravě přitom vycházel z potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení Ostrava ze dne 3. 10. 2005. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně vzdala odvolání dne 11. 10. 2005. Její odvolání ze dne 24. 10. 2005 bylo proto rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 14. 4. 2006, č. j. 2005/60025-442, zamítnuto jako nepřipustné, přičemž nebyly shledány důvody pro přezkoumání rozhodnutí úřadu práce pro rozpor s právním předpisem či pro obnovu řízení.

Žalobkyně se opakovaně (podáními ze dne 30. 6. 2006 a 14. 8. 2007) domáhala na OSSZ opravy potvrzení o evidenci a době trvání účasti na důchodovém pojištění a nemocenském pojištění ze dne 3. 10. 2005, přičemž namítala, že vyměřovací základ ve výši 5052 Kč je vyměřovacím základem za tři měsíce roku 2004. Žalobkyně se rovněž obrátila na Veřejného ochránce práv s podnětem k šetření v této věci ze dne 26. 9. 2006. Veřejný ochránce práv v závěrečném stanovisku ze dne 25. 6. 2007 shledal pochybení OSSZ spočívající v tom, že OSSZ odmítla žalobkyni do předmětného potvrzení uvést údaj o výši měsíčního vyměřovacího základu. V tomto smyslu navrhl opatření k nápravě. Dne 1. 8. 2007 vydala OSSZ žalobkyni nové potvrzení, v němž byl měsíční vyměřovací základ v roce 2004 stanoven ve výši 421 Kč. Veřejný ochránce práv přípisem ze dne 5. 9. 2007 informoval žalobkyni o tom, že nesouhlasil s výší měsíčního vyměřovacího základu, podle jeho názoru měl být stanoven ve výši 1684 Kč, a že opětovně navrhl opatření k nápravě.

Žalobkyně následně obdržela sdělení OSSZ Ostrava ze dne 17. 10. 2007, podle něhož měsíční vyměřovací základ pro účely placení záloh na pojistné na důchodové zabezpečení v roce 2004 činil 1684 Kč. Žalobkyně měla v měsících březen až prosinec 2004 nárok na nemocenské z nemocenského pojištění osob samostatně výdělečně činných, výše záloh na pojistné v těchto měsících proto činila částku ve výši 0 Kč. Podle uvedeného sdělení by OSSZ při stanovení výše měsíčního vyměřovacího základu pro účely placení záloh na pojistné za měsíce, kdy byla jmenovaná nemocná, měla vycházet z ust. § 14 odst. 6 zákona č. 589/1992 Sb., tj. měsíční vyměřovací základ byl stanoven i v měsících, kdy byla OSVČ nemocná, a to alespoň v zákonem stanoveném minimu, ale v těchto měsících nebyla povinna hradit zálohy na pojistné.

Podáním ze dne 5. 12. 2007 označeným jako „Žádost o přepočítání a doplacení podpory v nezaměstnanosti od 1. 10. 2005 do 31. 3. 2006“ se žalobkyně na základě sdělení OSSZ ze dne 17. 10. 2007 domáhala doplacení podpory v nezaměstnanosti. Stěžovatel posoudil toto podání žalobkyně jako žádost o obnovu řízení. Rozhodnutím ze dne 12. 2. 2008, č. j. 2008/1775-424, obnovu řízení nepovolil s odůvodněním, že přípis OSSZ ze dne 17. 10. 2007 nelze akceptovat jako novou skutečnost podle ust. § 100 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, neboť nedokládá nic jiného, než že doba účasti žalobkyně na důchodovém pojištění v roce 2004 činila 12 měsíců a roční

vyměřovací základ činil 5052 Kč. Toto rozhodnutí napadla žalobkyně rozkladem, který ministr práce a sociálních věcí rozhodnutím ze dne 30. 6. 2008, č. j. 2008/143386-424/51, zamítl. Konstatoval, že posledním vyměřovacím základem žalobkyně v rozhodném období tří let byl vyměřovací základ za kalendářní rok 2004 ve výši 5052 Kč. Tento vyměřovací základ je v souladu s ust. § 50 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb. nutno přepočíst na jeden kalendářní měsíc, tj. vydělit 12, neboť po celých 12 měsících roku 2004 byla žalobkyně jako osoba samostatně výdělečně činná účastna na důchodovém pojištění. Vyloučení doby pobírání nemocenského z tohoto výpočtu zákon č. 435/2004 Sb. neumožňuje. Jestliže žalobkyně předložila sdělení OSSZ, v němž je celková částka stejná jako v potvrzení původním, tj. 5052 Kč v kalendářním roce, nejedná se o novou skutečnost podle ust. § 100 správního řádu.

Žalobou podanou dne 8. 8. 2008 žalobkyně napadla rozhodnutí Úřadu práce v Ostravě ze dne 7. 10. 2005, č. j. OTA-7453/2005-K5, o přiznání podpory v nezaměstnanosti, rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 14. 4. 2006, č. j. 2005/60025-442, o zamítnutí nepřipustného odvolání, rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 12. 2. 2008, č. j. 2008/1775-424, o nepovolení obnovy řízení a rozhodnutí Ministra práce a sociálních věcí o zamítnutí rozkladu.

Městský soud v Praze předeslal, že rozhodnutí Úřadu práce v Ostravě ze dne 7. 10. 2005, č. j. OTA-7453/2005-K5, stejně jako rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 14. 4. 2006, č. j. 2005/60025-442, nelze přezkoumat, neboť lhůta pro podání žaloby marně uplynula.

Městský soud v Praze dále zjistil, že žádost o přepočítání a doplacení podpory v nezaměstnanosti podala žalobkyně osobně u Úřadu práce v Ostravě dne 5. 12. 2007. Dne 10. 1. 2008 byla žádost postoupena stěžovateli, který o ní dne 12. 2. 2008 rozhodl. O rozkladu žalobkyně ze dne 17. 2. 2008 proti tomuto rozhodnutí rozhodl Ministr práce a sociálních věcí dne 30. 6. 2008. Městský soud v Praze posoudil námitku žalobkyně týkající se neadekvátního prodlužování lhůt za důvodnou. Odvolací orgán měl povinnost učinit opatření proti nečinnosti správních orgánů jemu podřízených podle ust. § 80 odst. 4 správního řádu.

Městský soud v Praze zastává názor, že stanovisko Veřejného ochránce práv by mělo být správními orgány respektováno. Městský soud v Praze se ztotožnil se závěrem tohoto stanoviska, že pochybení správních orgánů spočívalo v tom, že OSSZ neuvedla v předmětném potvrzení údaj o měsíčním vyměřovacím základu žalobkyně. Přestože se žalobkyně snažila sdělit správnímu orgánu I. stupně i odvolacímu orgánu, že předmětný údaj chybí, žádný se tím již nezabýval, správní orgány naopak neustále poukazovaly na potvrzení ze dne 3. 10. 2005 a na to, že ručně vyplněné informace nemohou mít vliv na jiné rozhodnutí. Povinností žalobkyně jako OSVČ je doložit potvrzení o době trvání účasti na důchodovém pojištění. Je zřejmé, že bez součinnosti příslušných správních orgánů lze danou povinnost splnit jen stěží. OSSZ tedy vystavila potvrzení, v němž chyběl údaj o měsíčním vyměřovacím základu vypočítaném podle ust. § 14 odst. 6 zákona č. 582/1991 Sb., který je OSSZ povinna v potvrzení uvést na základě ust. § 6 odst. 4 písm. v) tohoto zákona.

Městský soud v Praze konstatoval, že správní orgán jednal v rozporu se zásadou dobré správy, která je vyjádřena v ust. § 4 správního řádu. Pod dobrou správou lze spatřovat nejen spolupráci správního orgánu s účastníky řízení, ale rovněž vzájemnou spolupráci mezi správními orgány navzájem, která je zajištěna v ust. § 8 odst. 2 správního řádu. Povinností správního orgánu je navíc zjistit skutečný stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Na základě uvedeného Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného zrušil podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a věc mu vrátil k dalšímu řízení s tím, že stěžovatel je povinen na základě potvrzení o době trvání účasti na důchodovém pojištění, které vydá OSSZ v souladu s ust. § 14 odst. 6 zákona č. 582/1991 Sb., posoudit, zda jsou dány důvody pro obnovu řízení podle ust. § 100 správního řádu.

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Městského soudu v Praze z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Předně uvedl, že Městský soud v Praze zrušil rozhodnutí stěžovatele č. j. 2008/143386-424/51, avšak stěžovatel si není vědom, že by takové rozhodnutí vydal. Stěžovatel se dále domnívá, že nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí o rozkladu nezpůsobuje jeho nezákonnost, ačkoli soud toto pochybení žalovanému vytýká a rozsáhle jím odůvodňuje svůj zrušující rozsudek. Nepřezkoumatelnost odůvodnění v této části pak stěžovatel spatřuje zejména v tom, že soud nejprve konstatoval, že námitku žalobkyně o nepřiměřeném prodlužování lhůt považuje za důvodnou, avšak následně zcela v rozporu s tímto tvrzením uvedl, že žalobkyně vůbec nenamítala nezákonnost rozhodnutí o rozkladu z důvodu nedodržení lhůty pro jeho vydání. Stěžovatel poukázal na to, že neexistoval fakticky žádný nadřízený správní orgán ministroví, který by byl kompetentní pro postup podle ust. § 80 správního řádu. Pokud se žalobkyně chtěla domáhat ochrany proti nečinnosti při řízení o rozkladu, měla podat žalobu ve smyslu ust. § 79 a násl. s. ř. s., což však neučinila.

Stěžovatel opakovaně uvedl, že šetření Veřejného ochránce práv se týkalo postupu OSSZ, stěžovatel nebyl nikdy v této věci vyzván ke spolupráci či k nápravě jakýchkoli zjištěných pochybení. S obsahem závěru Veřejného ochránce práv nebyl nikdy seznámen. Nemůže mu být tudíž vytýkáno, že se tímto stanoviskem neřídil. Jestliže Veřejný ochránce práv dospěl k závěru, že vyměřovací základ byl ze strany OSSZ vystaven nesprávně, zajisté je to jeho právo, ovšem v případě, že se OSSZ jeho názorem neřídila a nevystavila nový vyměřovací základ, úřad práce a potažmo stěžovatel nemohou rozhodovat jinak, než na základě vyměřovacího základu vystaveného OSSZ. Úřadu práce ani stěžovateli nepřísluší hodnocení správnosti podkladu, který byl vydán jiným orgánem veřejné správy a rovněž mu nepřísluší intervenovat u tohoto orgánu, aby vydal podklad jiný.

Stěžovatel dále namítl, že údaj o měsíčním vyměřovacím základu v potvrzení OSSZ není obsažen nikdy. Na tomto potvrzení je uveden údaj o ročním vyměřovacím základu, který se pro účely výpočtu výše podpory v nezaměstnanosti dělí 12 měsíci, čímž je získán měsíční vyměřovací základ. Není tak zcela pravdou, že potvrzení neobsahuje měsíční vyměřovací základ, neboť tento lze z uvedeného ročního vyměřovacího základu zcela jednoduchým výpočtem získat. Žalobkyně pouze tvrdila, že roční vyměřovací základ není možno dělit 12, ale pouze 3 měsíci. Pro tento postup neshledal stěžovatel důvod, neboť žádný právní předpis nestanoví, že by měl být roční vyměřovací základ dělen 3. Stěžovatel proto považuje poznámku ručně doplněnou do původního potvrzení za irelevantní. Pro

úřad práce i stěžovatele je podstatný pouze stanovený vyměřovací základ a nikoli poznámka, jakým číslem jej má dělit či počet měsíců, v nichž byla žalobkyně nemocná. Stěžovatel odkazuje na sdělení OSSZ ze dne 17. 10. 2007, v němž je uvedeno, že žalobkyni měl být stanoven měsíční vyměřovací základ i za měsíce, kdy byla nemocná. V takovém případě měla OSSZ tyto měsíce započítat do ročního vyměřovacího základu, což však neučinila. Úřad práce ani stěžovatel tak nemohly rozhodovat na základě jiného vyměřovacího základu, než který byl vydán OSSZ původně.

Městský soud v Praze rovněž žalovanému vytkl, že porušil zásadu dobré správy, neboť si měl sám zjistit měsíční vyměřovací základ od OSSZ. K tomuto stěžovatel konstatuje, že je mu v průběhu celého soudního řízení vytýkáno to, že rozhodoval na základě podkladu, který byl vystaven jiným správním orgánem, přičemž Veřejný ochránce práv a zřejmě i soud se domnívají, že tento podklad neobsahuje správné údaje. Stěžovateli však není jasné, jakým způsobem může ovlivnit, aby OSSZ vydala jiné potvrzení, které by odůvodňovalo povolení obnovy řízení a následnou možnost vydání nového rozhodnutí. Zopakoval, že podklady vydané jiným správním orgánem podléhají presumpci správnosti, a stěžovatel ani úřad práce nejsou oprávněni jejich správnost posuzovat. Pokud žalobkyně soudila, že toto potvrzení není správné, měla se bránit u orgánu nadřízeného OSSZ, tedy u ČSSZ, protože stěžovatel ani úřad práce nemají žádnou kompetenci k tomu, aby vydané potvrzení o vyměřovacím základu změnil.

Ke zjištěnému porušení zásady rychlosti a hospodárnosti stěžovatel uvedl, že nedodržením lhůty pro vydání rozhodnutí o rozkladu nemohly žalobkyni vzniknout žádné náklady. K vytýkanému porušení zásady materiální pravdy pak stěžovatel namítl, že rozhodl na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu, tedy na základě potvrzení, které již bylo OSSZ vydáno. Vzhledem k tomu, že OSSZ žádné nové potvrzení nevydala, nebyl dán důvod pro povolení obnovy řízení.

Jestliže Městský soud v Praze stěžovateli uložil, aby na základě potvrzení o době trvání účasti na důchodovém pojištění, které vydá OSSZ v souladu s ust. § 14 odst. 6 zákona č. 582/1991 Sb. posoudil, zda jsou dány důvody pro obnovu řízení, má stěžovatel za to, že uvedený závěr soudu nelze akceptovat, protože tak ukládá žalovanému povinnost, která není v jeho kompetenci. Tato povinnost musí být uložena OSSZ a nikoli stěžovateli. Stěžovatel poznamenal, že ust. § 14 odst. 6 zákona č. 582/1991 Sb. se týká povinnosti zachovávat mlčenlivost orgánů sociálního zabezpečení. Na základě uvedeného stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalobkyně uvedla, že státní správa stále nedodrží zákonné lhůty, aby uplynula doba pěti let, kdy se žalobkyně může domáhat doplacení podpory. To vedlo i ke zmeškání lhůty, v níž se mohl stěžovatel zabývat její věcí v přezkumném řízení. Zbývají možnost, tedy obnova řízení, nebyla důvodná, neboť opravdu nové skutečnosti nenastaly.

Stěžovatel jako důvod své kasační stížnosti označil ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., namíтал tedy nezákonnost spočívající v nepřezkoumatelnosti rozsudku. Z obsahu kasační stížnosti je pak zřejmé, že uplatnil i důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy

nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem. Stěžovatel nesouhlasil s hodnocením důvodů pro obnovu řízení podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze z hlediska uplatněných stížných bodů, jakož i ve smyslu ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a dále že rozsudek Městského soudu v Praze trpí vadou podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ke které je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vzhledem k tomu, že skutkový základ rozsudku Městského soudu v Praze nebyl mezi účastníky sporný, a Nejvyšší správní soud jej považuje za dostatečně zjištěný, vycházel z něj sám i v řízení o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud předně shledal pochybení Městského soudu v Praze v tom, že se ve výroku rozhodnutí nikterak nevypořádal s návrhem žalobkyně směřujícím proti rozhodnutí Úřadu práce v Ostravě ze dne 7. 10. 2005, č. j. OTA-7453/2005-K5, ve věci přiznání podpory v nezaměstnanosti, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2006, č. j. 2005/60025-442, o zamítnutí nepřipustného odvolání, a proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 12. 2. 2008, č. j. 2008/1775-424, o nepovolení obnovy řízení. Jestliže je řízení o návrhu zahájeno (ust. § 32 s. ř. s.), je soud povinen o něm rozhodnout a řízení tímto ukončit. Pokud bylo žalobou napadeno více správních rozhodnutí, mohla být jednotlivá rozhodnutí vyloučena k samostatnému projednání, i v případě společného řízení a vydání jednoho rozhodnutí je soud povinen rozhodnout o celém návrhu ve výroku rozhodnutí. Nepostačí tedy pouhé konstatování soudu v odůvodnění rozsudku, že některá z napadených rozhodnutí nelze přezkoumat, neboť lhůta pro podání žaloby marně uplynula.

K námitce stěžovatele, že si není vědom, že by vydal rozhodnutí č. j. 2008/143386-424/51, Nejvyšší správní soud uvádí, že se jedná o rozhodnutí ministra práce a sociálních věcí o rozkladu. Jako žalovaný je však v žalobě správně označeno Ministerstvo práce a sociálních věcí, neboť v rozkladovém řízení je orgán rozhodující o rozkladu a orgán rozhodující v I. stupni, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, jediným správním orgánem vymezeným zákonným rámcem jeho věcné příslušnosti. Ve věci přezkoumávání rozhodnutí ministra práce a sociálních věcí, který rozhodl o rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí, je třeba považovat za žalovaného ve smyslu ustanovení § 69 s. ř. s. Ministerstvo práce a sociálních věcí, byť žaloba musí směřovat proti rozhodnutí ministra (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 7 Afs 86/2007 - 107).

Podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti nebo důkazy mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Při přezkoumání rozhodnutí stěžovatele tedy bylo podstatné, zda byla na základě sdělení OSSZ ze dne 17. 10. 2007, které žalobkyně předložila ve své žádosti ze dne 5. 12. 2007, správně posouzena otázka, zda vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti ve smyslu ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.

Podle ust. § 50 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, výše podpory v nezaměstnanosti a podpory při rekvalifikaci u uchazeče o zaměstnání, který naposledy před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání vykonával samostatnou výdělečnou činnost, se stanoví procentní sazbou z posledního vyměřovacího základu v rozhodném období přepočteného na 1 kalendářní měsíc. Rozhodným obdobím pro posuzování nároků na podporu v nezaměstnanosti a podporu při rekvalifikaci jsou podle ust. § 41 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, poslední 3 roky před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání.

Při stanovení výše podpory v nezaměstnanosti žalobkyně Úřad práce v Ostravě na základě těchto ustanovení přepočtl poslední vyměřovací základ v rozhodném období, tedy vyměřovací základ za rok 2004, na měsíční vyměřovací základ podělením 12, neboť žalobkyně byla v roce 2004 účastna na důchodovém pojištění po 12 měsících.

Jestliže tedy Úřad práce v Ostravě vycházel pouze z výše vyměřovacího základu za rok 2004 5052 Kč a z doby účasti žalobkyně na důchodovém pojištění 12 měsíců v tomto roce, Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem stěžovatele, že nebyl dán důvod pro obnovu řízení, neboť z předložených podkladů žádné jiné skutečnosti nevyplývaly.

Pokud žalobkyně namítala, že roční vyměřovací základ byl přepočten na 12 měsíců, nikoli na 3 měsíce, přičemž poukázala na výši měsíčního vyměřovacího základu pro účely placení záloh na pojistné na důchodové zabezpečení 1684 Kč uvedeného sdělení OSSZ Ostrava ze dne 17. 10. 2007, nejedná se o tvrzení nových skutečností rozhodných pro stanovení výše podpory, ale o napadení samotného způsobu výpočtu výše podpory, tedy způsobu stanovení měsíčního vyměřovacího základu podle ust. § 50 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb. Toto však nemůže být důvodem obnovy řízení, neboť k nápravě právních vad pravomocného rozhodnutí slouží přezkumné řízení podle ust. § 94 a násl. správního řádu.

Městský soud v Praze tedy pochybil, jestliže stěžovateli vytkl, že vycházel z potvrzení OSSZ, v němž nebyl uveden údaj o výši měsíčního vyměřovacího základu, neboť toto nebylo pro posouzení důvodů povolení obnovy řízení podstatné, jestliže správní orgán při výpočtu výše podpory v nezaměstnanosti vycházel z výše ročního vyměřovacího základu a doby účasti žalobkyně na důchodovém pojištění v příslušném roce.

Co se týče nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené v ust. § 71 správního řádu v řízení o rozkladu, Nejvyšší správní soud přisvědčil námitce stěžovatele, že tato lhůta je pouze lhůtou pořádkovou, její nedodržení tudíž nemělo vliv na zákonnost správního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud má současně za to, že rozsudek Městského soudu v Praze není v tomto bodě zcela srozumitelný. Městský soud v Praze nejprve konstatoval neadekvátní prodloužení lhůt, v odůvodnění rozsudku na straně 4 v odstavci 1 uvedl, že

v daném případě žalobkyně nenamítala nezákonnost způsobenou prodloužením lhůt, naopak stěžovala si na postup správních orgánů při vyřizování její žádosti, čemuž soud přisvědčuje. Z uvedeného lze dovodit, že Městský soud v Praze nezákonnost správního rozhodnutí v projednávaném případě neshledal. V závěru rozsudku však Městský soud v Praze uvedl, že mimo jiné porušení zásady rychlosti mělo vliv na nezákonnost rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že Městský soud v Praze chybně posoudil otázku, zda byly v projednávané věci dány důvody pro obnovu řízení podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, čímž zatížil své rozhodnutí vadou podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. I pro vadu zjištěnou z úřední povinnosti proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je soud podle ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem výše uvedeným.

V novém rozhodnutí rozhodne Městský soud v Praze i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. února 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda

senátu